

Sygn. akt II Ka 42/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2017 r.

sprawy **R. A.**

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 15 czerwca 2016 r. sygn. akt VII K 31/16

I. zaskarżony wyrok w pkt VI zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia 5 listopada 2015 r.;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 42/17

UZASADNIENIE

R. A. został oskarżony o to, że:

I. w październiku 2016r. w W. wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wziął udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że przekazał T. S. w celu dalszej sprzedaży nie mniej niż 300 gram mefedronu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I nabył od T. S. i K. P. jeden egzemplarz karabinka automatycznego Kalasznikowa,

tj. o czyn z art. 263 §1 kk

III. w nocy z 22/23 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wziął udział w napadzie rabunkowym na osobach A. O. i I. J. w ten sposób, że po wtargnięciu do domu w miejscowości M., gm. H. użył przemocy wobec pokrzywdzonych polegającej na biciu ich i po doprowadzeniu ich do stanu bezbronności poprzez związanie im rąk i nóg, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1400 zł na szkodę A. O. i dwa złote pierścionki i złotą obrączkę na szkodę I. J.,

tj. o czyn z art. 280 §1 kk.

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016r., sygn. akt VII K 31/16, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **R. A.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych oraz na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia MONAR w W. ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 500 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii;

II. oskarżonego **R. A.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie drugim, wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 263 §1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **R. A.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie trzecim, wyczerpującego dyspozycję art. 280 §1 kk i za czyn ten na podstawie art. 280 §1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych oraz na podstawie art. 46 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. O. kwoty 1400zł;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzone oskarżonemu w punktach pierwszym, drugim i trzecim wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 i 2 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzone oskarżonemu w punktach pierwszym i trzecim wyroku jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

VI. na podstawie art. 63 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2015r. do dnia 24 sierpnia 2015r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000zł tytułem opłaty oraz kwotę 200zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł oskarżony R. A., zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił mu naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 kpk, polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań świadków, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowało uznaniem, iż jest on winny popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony na rozprawie odwoławczej oświadczył, że nie kwestionuje winy, ani też wymiaru kary, a jedynie zaliczenie w zaskarżonym wyroku na poczet kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie. Wskazał, że jego zdaniem okres zaliczenia powinien zawierać również czas od dnia 24 sierpnia 2015r. do dnia 5 listopada 2015r. i na tę okoliczność złożył kserokopię zwolnienia z Aresztu Śledczego W.z dnia 5 listopada 2015r. Oświadczył również, że skarży wyrok w zakresie kosztów postępowania uznając, że okoliczności sprawy i jego sytuacja materialna winny skutkować zwolnieniem go od wydatków i opłat za I instancję. Złożył również informację o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do jego obrońcy adw. M. T..

Prokurator przyłączył się do wniosku oskarżonego o zaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności faktycznego okresu tymczasowego aresztowania w sprawie od 17 lutego 2015r. do 5 listopada 2015r., zaś w zakresie kosztów postępowania zasądzonych od oskarżonego przez Sąd I instancji wniósł o utrzymanie rozstrzygnięcia w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie wskazanym w wyroku Sądu Okręgowego.

Z uwagi na to, że oskarżony na rozprawie odwoławczej zmodyfikował treść pisemnego środka zaskarżenia, ograniczając go do zakwestionowania prawidłowości zaliczenia przez Sąd meriti na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i zasądzenia od niego kosztów sądowych, Sąd II instancji ogranicza pisemne motywy rozstrzygnięcia jedynie do tych kwestii, wskazując, iż podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd orzekający, uznaje za prawidłowy ustalony na ich podstawie stan faktyczny, wskazujący na winę oskarżonego R. A. w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw, przyjęte kwalifikacje prawne czynów oraz wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności i jednostkowych kar grzywny, jak również kar łącznych i pozostałych rozstrzygnięć, za wyjątkiem okresu zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Rację ma oskarżony podnosząc, iż Sąd Rejonowy w pkt VI wyroku błędnie zaliczył na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2015r. do dnia 24 sierpnia 2015r., a nie okres od dnia 17 lutego 2015r. do dnia 5 listopada 2015r., w którym rzeczywiście stosowane było wobec R. A. tymczasowe aresztowanie. Powyższy błąd Sądu meriti z pewnością wynika z tego, iż nie dostrzegł on, że w obu sprawach (Ap.V.Ds.130/14 i Ap.V.Ds.26/15), które toczyły się przeciwko oskarżonemu w Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie i zostały połączone do łącznego rozpoznania, stosowane było wobec niego tymczasowe aresztowanie, z tym że w sprawie Ap.V.Ds.130/14, w której był podejrzany o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 263 §1 kk w okresie od 17 lutego 2015r. do 24 sierpnia 2015r., zaś w sprawie Ap.V.Ds.26/15, w której był on podejrzany o popełnienie czynów z art. 280 §1 kk w okresie od 13 sierpnia 2015r. do dnia 5 listopada 2015r. Powyższy błąd dostrzegł również Areszt Śledczy w W. i w tym przedmiocie nadesłał w dniu 3 października 2016r. pismo, które znajduje się w aktach sprawy (k.228-229). Uznając zatem, iż Sąd I instancji w tym zakresie popełnił błąd, Sąd Odwoławczy skorygował go, zgodnie z wnioskiem skazanego, zmieniając zaskarżony wyrok w pkt. VI.

W pozostałym zakresie Sąd II instancji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie widząc również powodów ku temu, aby zmienić go w zakresie pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwocie 2.000zł i kwoty 200 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych. Zważyć trzeba, że oskarżony nie ma wprawdzie majątku i posiada na utrzymaniu dwie córki w wieku 7 i 13 lat, ale jest 48-letnim, zdrowym mężczyzną, posiada wyuczony zawód krawca i pracuje dorywczo przy montażu mebli, zarabiając 1500 zł miesięcznie (k. 13-14), jest niewątpliwie w stanie zasądzone koszty sądowe w kwocie 2200zł uiścić. Przytoczona

sytuacja majątkowa, w ocenie Sądu Odwoławczego, sprawia, iż jest on w stanie zasądzone przez Sąd orzekający koszty sądowe uiścić, zaś zasądzenie od niego również kosztów sądowych za II instancję byłoby zbyt uciążliwe zważywszy na sytuację rodzinną i wysokość uzyskiwanych dochodów i dlatego Sąd Okręgowy zwolnił od nich oskarżonego, stwierdzając, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi je Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. orzeczono, jak w wyroku.